

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Sža/4/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013899361
Dátum vydania rozhodnutia:	30.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Ida Hanzelová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:9013899361.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a z členov JUDr. Ing. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci navrhovateľa: W. D., alias W. W., narodeného XX.XX.XXXX, alias XX.XX.XXXX bez dokladov totožnosti, ID osoby: XXXXXX, štátneho príslušníka Alžírkej demokratickej ľudovej republiky (ďalej len „Alžírsko“), naposledy s pobytom na Slovensku na Galvaniho 10, Bratislava, zastúpeného JUDr. Martinom Pačesom, advokátom so sídlom Pifflova 2, Bratislava proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - migračný úrad, Pivonkova 6, Bratislava o preskúmanie rozhodnutiu odporcu ČAS: MU-25-24/DS-Ž-2012 zo dňa 27.03.2013 na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/25/2013-27 zo dňa 11. septembra 2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/25/2013-27 zo dňa 11. septembra 2013 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Predmet konania

Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 9Saz/25/2013-27 -37 zo dňa 11. septembra 2013 potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-25-24/DS-Ž-2012 zo dňa 27.03.2013, ktorým odporca v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. c/ zákona č. 480/2002 Z. z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len „zákon o azyle“) zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu ako neprípustnú a súčasne určil Českú republiku ako krajinu príslušnú na konanie o navrhovateľovej žiadosti o azyl podľa § 11 ods. 3 zákona o azyle.

Krajský súd dospel k záveru, že zamietnutím žiadosti navrhovateľa o azyl ako neprípustnej a určením, že na jej prejednanie je príslušná Česká republika neporušil právo navrhovateľa na jeho súkromný a rodinný život a pretože uskutočneným transferom navrhovateľa do Českej republiky postupoval v súlade so zákonom, napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.

K námietke, že napadnutým rozhodnutím odporca nerešpektoval právo navrhovateľa na jeho rodinný a súkromný život uviedol, že odporca vydal napadnuté rozhodnutie 27.03.2013, pričom navrhovateľ podľa textu podaného návrhu uzatvoril manželstvo (so slovenskou štátnou občiankou) až dňa 6.4.2013, teda po vydaní napadnutého rozhodnutia. V čase vydania rozhodnutia teda u navrhovateľa nebolo možné hovoriť o jeho rodinnom živote s jeho (aktuálnou) manželkou.

Krajský súd uviedol, že keby aj manželstvo existovalo už pred vydaním napadnutého rozhodnutia, odporca by vydaným rozhodnutím neporušil právo navrhovateľa, garantované v Článku 7 Charty základných práv Európskej únie. Základným účelom Dublinského nariadenia je určiť mechanizmy k tomu, aby žiadosť o azyl posúdil jeden členský štát, a to ten, ktorý je podľa kritérií stanovených v kapitole II označený ako zodpovedný. Za tým účelom Dublinské nariadenie ustanovuje kritériá určenia zodpovedného štátu (za posúdenie žiadosti o azyl), ako aj postupy, ako toto nariadenie bude v praxi realizovať. A to včítane prevzatia žiadateľa o azyl do štátu, zodpovedného za posúdenie podanej žiadosti o azyl. Ak teda samotné Dublinské nariadenie považuje za legálne, aby bol žiadateľ o azyl prevzatý zo štátu, kde podal aktuálnu žiadosť o azyl do (iného) štátu, ktorý je zodpovedný za jej posúdenie, pričom Dublinské nariadenie podľa bodu (15) jeho preambuly dodržiava základné práva a zásady, ktoré sú uznané v Charte základných práv Európskej únie, jeho aplikácia nemôže byť a ani nie je v rozpore s Chartou základných práv Európskej únie, t. j. ani s jej Článkom 7. Na tomto konštatovaní podľa krajského súdu nič nemení oprávnenie štátu (v danom prípade Slovenskej republiky), aby v prípade ak to uzná za vhodné, sám posúdil podanú žiadosť o azyl. Takýto postup je však výsledkom voľnej úvahy a preto pokiaľ štát toto oprávnenie, dané mu Článkom 3 ods. 2 Dublinského nariadenia nevyužije, nie je možné mu takýto jeho postup vyčítať.

K námietke, že i napriek neprávoplatnosti napadnutého rozhodnutia bol navrhovateľ transferovaný do Českej republiky krajský súd uviedol, že ani táto námietka nie je dôvodná. Ustanovenie cit. § 21 ods. 2 zákona o azyle totižto výslovne uvádza, že podanie opravného prostriedku voči rozhodnutiu, ktorým bola žiadosť o azyl zamietnutá (o. i.) aj ako neprípustná nemá odkladný účinok. Navyiac, ako krajský súd zistil, navrhovateľ sa po svojom transfere na Slovensko opätovne vrátil a v súčasnosti sa na základe povolenia odporcu zdržuje na adrese M..

II.

Argumentácia odvolacích dôvodov navrhovateľa

Navrhovateľ podal v zákonnej lehote proti rozsudku krajského súdu odvolanie, v ktorom namietal, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhovateľ brojil proti názoru krajského súdu, že pokiaľ štát (v danom prípade Slovenská republika) nevyužije oprávnenie, dané mu čl. 3 ods. 2 (tzv.) Dublinského nariadenia (ďalej aj ako "Nariadenie"), nie je možné mu takýto postup vyčítať v dôsledku čoho nedochádza k porušeniu práva navrhovateľa garantovaného mu čl. 7 Charty základných práv Európskej únie. Poukázal na to, že účelom samotného Nariadenia je určiť zodpovedný štát na posúdenie žiadosti o azyl podanej štátnym príslušníkom tretej krajiny v jednom z členských štátov a to na základe kritérií a mechanizmov v Nariadení uvedených.

Z bodu (6) Nariadenia vyplýva, že na dosiahnutie účelu sledovaného Nariadením „potrebné zachovať jednotnosť rodiny do takej miery, aby to bolo zlučiteľné s ostatnými cieľmi, ktoré sleduje ustanovenie kritérií a mechanizmov pre určenie členského štátu zodpovedného za posúdenie žiadosti o azyl“

Z bodu (7) Nariadenia vyplýva, že "členské štáty by mali mať možnosť odchýliť sa od kritérií zodpovednosti, aby mohli umožniť zlúčenie rodinných príslušníkov, ak je to potrebné z humanitárnych dôvodov."

Navrhovateľ uviedol, že so zreteľom na skutočnosť, že po dlhodobej známosti uzavrel dňa 06.04.2013 manželstvo so štátnym občanom Slovenskej republiky, nemožno rozhodnutie odporcu považovať za správne, nakoľko nerešpektuje základný cieľ a účel Nariadenia, keďže sa postupom odporcu navrhovateľovi odňala možnosť na zachovanie jednotnosti rodiny a neumožňuje sa zlúčenie rodinných príslušníkov. Podľa navrhovateľa odporca napadnutým rozhodnutím porušil jeho právo na súkromný a rodinný život nakoľko v konaní nerešpektoval základný cieľ a účel Nariadenia, čím neumožnil zachovanie jednotnosti rodiny navrhovateľa a zlúčenie rodinných príslušníkov.

Vzhľadom na uvedené dôvody preto žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie krajského súdu zmenil a konštatoval, že postupom odporcu došlo k porušeniu jeho súkromného a rodinného života a vec mu

vrátil na ďalšie konanie.

III.

Vyjadrenie odporcu k odvolaniu navrhovateľa

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť. K námietke porušenie práva na ochranu rodinného života v zmysle článku 7 Charty základných práv EÚ poukázal na právnu vetu rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. ISŽa/2008/37 zo dňa 10. februára 2009, uverejnené v elektronickej prílohe publikácie UNHCR „Rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v azylových veciach v rokoch 2008-2010: „Odvolací súd v súvislosti s námietkou navrhovateľa, že krajský súd sa nezoberal jeho osobným stavom a dôvodom na zlúčenie rodiny udáva, že táto námietka nebola spôsobilá spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, pretože otázku prípadného zlúčenia rodiny je možné riešiť podľa zákona o pobyte cudzincov na území Slovenskej republiky, ale nie podľa zákona o azyle. To by znamenalo rozšírenie pojmu utečenca."

Odporca zdôraznil, že právne predpisy EÚ v oblasti azylu regulujú oblasť medzinárodnej ochrany prostredníctvom udelenia azylu alebo poskytnutia doplnkovej ochrany. Ide tak o špecializovanú oblasť, v dôsledku ktorej získavajú aj oprávnenie na pobyt v členskom štáte v prípade jej udelenia, v opačnom prípade len dočasne, do skončenia konania o medzinárodnej ochrane. Nemôžu však suplovať povolenie pobytu osobám, ktoré nespĺňajú podmienky na získanie medzinárodnej ochrany. Zlúčenie rodiny podľa zákona o azyle prichádza do úvahy len podľa § 10 zákona, ktorý ustanovuje, že azyl z tohto dôvodu môže byť udelený manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu, slobodným deťom azylanta do 18 rokov ich veku alebo rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov. Navrhovateľ však ani jednu z týchto podmienok nespĺňa.

Odporca uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením navrhovateľa, že by mohol byť v prípade návratu do Alžírskas prenasledovaný z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyle a zastáva názor, že snaha menovaného realizovať si svoj súkromný a rodinný život prostredníctvom zákona o azyle je v rozpore so zámerom zákonodarcu, keďže sa v konaní nepreukázali opodstatnené obavy navrhovateľa z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, dôvodov zastavania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zo zákona o azyle. Rovnako neboli preukázané žiadne skutočnosti, že by mal byť v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený vážnemu bezpráviu tak, ako to ustanovuje § 2 písm. f) zákona o azyle.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti odporca navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

IV

Argumentácia rozhodnutia odporcu

Odporca napadnutým rozhodnutím podľa § 11 ods. 1 písm. c) zamietol žiadosť navrhovateľa o udelenie azylu ako neprípustnú a podľa § 11 ods. 3 zákona o azyle učil, že v prípade navrhovateľa je príslušná na konanie Česká republika.

V dôvodoch rozhodnutia odporca uviedol, že po nelegálnom príchode na územie Slovenskej republiky navrhovateľ vyhlásil pred pracovníkmi Oddelenia azylu PZ Humenné, že žiada o udelenie azylu na území Slovenskej republiky z obavy o svoj život v krajine pôvodu, kde sa mu vyhrážali členovia teroristickej organizácie. Navrhovateľ ako ďalší dôvod svojej žiadosti o udelenie azylu uviedol, že má na Slovensku priateľku a je to jediná krajina, kde požiadal o udelenie azylu, pretože sa tu cíti dobre.

Podľa § 3 ods. 4 zákona o azyle boli navrhovateľovi odňaté daktyloskopické odtlačky prstov a následne ich preverením, podľa nariadenia Rady (ES) č. 2725/2000 z 11. decembra 2000 týkajúceho sa zriadenia systému EURODAC na porovnávanie odtlačkov prstov pre účinné uplatňovanie dublinského nariadenia, nebola zistená žiadna zhoda.

Na základe informácií z Oddelenia cudzineckej polície PZ Bratislava a výpovede žiadateľa o udelenie azylu sa zistilo, že navrhovateľ bol dňa 13.6.2012 zaistený na území Slovenskej republiky a v rámci

readmisnej dohody bol odovzdaný na územie Českej republiky. Navrhovateľ v policajnej zápisnici uviedol, že na územie Slovenskej republiky pricestoval v januári 2012 z Českej republiky, kde býval a pracoval v Prahe, čo potvrdil aj predložením viacerých dokladov z Českej republiky, ako napr. cestovný lístok z Prahy do Bratislavy.

Navrhovateľ počas vstupného pohovoru uviedol, že na území Českej republiky sa zdržiaval od 10.10.2010 do 31.01.2012, kedy pricestoval na územie Slovenskej republiky. Pri pohovore ďalej uviedol, že v Slovenskej republike bol v júni 2012 zaistený políciou a dňa 13.06.2012 bol vrátený do Českej republiky, kde obdržal vyhostenie a vycestoval naspäť na slovenské územie, kde požiadal o udelenie azylu.

Dňa 10.07.2012 bolo v prípade navrhovateľa zahájené konanie o prevzatie zodpovednosti podľa dublinského nariadenia, v rámci ktorého odporca kontaktoval Odbor azylovej a migračnej politiky Ministerstva vnútra Českej republiky so žiadosťou o prevzatie menovaného.

Žiadosť o prevzatie navrhovateľa bola zaslaná podľa článku 10 ods. 2 dublinského nariadenia, podľa ktorého žiadateľ o udelenie azylu - ktorý vstúpil na územia členských štátov protiprávne, alebo okolnosti vstupu, ktorého nie je možné zistiť - v čase podania žiadosti už predtým nepretržite žil po dobu najmenej piatich mesiacov v členskom štáte, za posúdenie žiadosti o azyl je zodpovedný tento štát.

Česká republika dňa 22.01.2013 písomne akceptovala prevzatie navrhovateľa podľa článku 10 ods. 2 dublinského nariadenia a súhlasila s jeho odovzdaním na svoje územie.

Navrhovateľ pri oboznámení so spisovým materiálom dňa 12.2.2013 uviedol, že sa nechce vrátiť do Českej republiky. Odporca uviedol, že zohľadnil vo svojom rozhodnutí aj uplatnenie článku 3 ods. 2 dublinského nariadenia, podľa ktorého môže každý členský štát posúdiť žiadosť o azyl, ktorú mu podal štátny príslušník tretej krajiny, aj keď mu podľa kritérií dublinského nariadenia neprislúcha zodpovednosť za takéto posúdenie.

Po posúdení všetkých skutočností však odporca nepovažoval za relevantné uplatniť článok 3 ods. 2 dublinského nariadenia v prípade žiadateľa o udelenie azylu.

Odporca ďalej uviedol, že Česká republika je signatárom príslušných medzinárodných zmlúv a dohôd, z čoho mu vyplývajú rovnaké povinnosti ako ostatným členským štátom. Členské štáty, ktoré uplatňujú dublinské nariadenie rešpektujú najmä zásadu nevyhostiteľnosti (non-refoulement) a považujú sa vzájomne za bezpečné krajiny pre štátnych príslušníkov tretích krajín.

Česká republika je členský štát, ktorého príslušný správny orgán potvrdil svoju zodpovednosť za posúdenie žiadosti o udelenie azylu menovaného a vyslovil súhlas s jeho odovzdaním na svoje územie za účelom posúdenia jeho žiadosti o udelenie azylu.

Vzhľadom k tomu, že v zmysle článku 10 ods. 2 dublinského nariadenia členský štát zodpovedný za prevzatie navrhovateľa je Česká republika, odporca zamietol jeho žiadosť o azyl na území Slovenskej republiky v súlade s článkom 19 ods. 1 dublinského nariadenia, podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona.

V

Právny názor Najvyššieho súdu SR

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 OSP v spojení s § 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 30. decembra 2013 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Orgánmi verejnej správy sa rozumejú orgány štátnej správy, orgány územnej samosprávy, orgány záujmovej samosprávy a ďalšie právnické osoby a fyzické osoby, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (§ 244 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku). Rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy

alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť (§ 244 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle.

Podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky zamietne žiadosť o udelenie azylu ako neprípustnú, ak je na konanie o udelenie azylu príslušný iný štát.

Ministerstvo bezodkladne informuje žiadateľa o tom, že zisťuje, či je iný štát príslušný na konanie o jeho žiadosti o udelenie azylu; počas zisťovania neplynie lehota na rozhodnutie. Ministerstvo vo výroku rozhodnutia podľa odseku 1 písm. c) uvedie aj štát, ktorý je príslušný na konanie o udelenie azylu (§ 11 ods. 3 zákona o azyle).

V zmysle § 53b zákona o azyle sa pri určení členského štátu Európskej únie zodpovedného za posúdenie žiadosti o udelenie azylu, ktorú podal štátny občan tretej krajiny v jednom z členských štátov Európskej únie, použijú kritériá a mechanizmy uvedené v právne záväzných aktoch Európskych spoločenstiev, pričom poznámka pod čiarou odkazuje na Dublinské nariadenie.

Členské štáty posúdia žiadosť každého príslušníka tretej krajiny, ktorý podá žiadosť na hranici alebo na ich území ktorémukoľvek z nich. Žiadosť posúdi jeden členský štát, a to ten, ktorý je podľa kritérií stanovených v kapitole II označený ako zodpovedný (čl. 3 ods. 1 Dublinského nariadenia).

Podľa čl. 10 ods. 1 Dublinského nariadenia keď sa zistí na základe dôkazu alebo indicie, ako sú opísané v dvoch zoznamoch uvedených v článku 18 ods. 3, vrátane údajov uvedených v kapitole III nariadenia (ES) č. 2725/2000, že žiadateľ o azyl protiprávne prekročil hranicu do členského štátu po súši, mori alebo letecky po príchode z tretej krajiny, za posúdenie žiadosti o azyl je zodpovedný členský štát, do ktorého takto vstúpil. Táto povinnosť končí po 12 mesiacoch odo dňa, kedy sa uskutočnilo takéto protiprávne prekročenie hranice.

Podľa čl. 10 ods. 2 ak členský štát nemôže, alebo už ďalej nemôže byť zodpovedný podľa ods. 1 a keď sa zistí na základe dôkazu alebo indicie, ako sú opísané v dvoch zoznamoch uvedených v článku 18 ods. 3, že žiadateľ o azyl - ktorý vstúpil na územia členských štátov protiprávne, alebo okolnosti vstupu, ktorého nie je možné zistiť - v čase podania žiadosti už predtým nepretržite žil po dobu najmenej piatich mesiacov v členskom štáte, za posúdenie žiadosti o azyl je zodpovedný tento štát. Ak žiadateľ o azyl žil počas obdobia najmenej piatich mesiacov v niekoľkých členských štátoch, za preskúmanie žiadosti o azyl je zodpovedný ten členský štát, na ktorého území žil prevažnú časť tohto obdobia.

Ak členský štát, ktorému bola podaná žiadosť o azyl, považuje iný členský štát za zodpovedný za posúdenie tejto žiadosti, môže čo najrýchlejšie a v každom prípade do troch mesiacov od dátumu podania žiadosti v zmysle čl. 4 ods. 2 vyzvať tento iný členský štát, aby prevzal žiadateľa (čl. 17 ods. 1 Dublinského nariadenia).

Dožiadaný členský štát vykoná potrebné kontroly a vynesie rozhodnutie o dožiadaní o prevzatie žiadateľa do dvoch mesiacov od dátumu obdržania dožiadania (čl. 18 ods. 1 Dublinského nariadenia), pričom nekonanie v dvojmesačnej lehote sa rovná akceptovaniu dožiadania a ukladá povinnosť prevziať danú osobu, ako aj zabezpečiť náležité dojednania pre jej príchod (čl. 18 ods. 7 Dublinského nariadenia).

Keď dožiadaný členský štát akceptuje, že má prevziať žiadateľa, členský štát, v ktorom bola podaná žiadosť o azyl, oznámi žiadateľovi rozhodnutie o tom, že neposúdi žiadosť a o povinnosti odovzdať žiadateľa do zodpovedného štátu (čl. 19 ods. 1 Dublinského nariadenia).

Ak sa odovzdanie neuskutoční v lehote šiestich mesiacov, zodpovednosť prípadne členskému štátu, v ktorom bola podaná žiadosť o azyl. Táto lehota sa môže predĺžiť najviac na jeden rok, ak sa odovzdanie nemohlo uskutočniť kvôli uväzneniu, alebo najviac na osemnásť mesiacov, ak sa žiadateľ o azyl skrýva (čl. 19 ods. 4 Dublinského nariadenia).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o zamietnutí navrhovateľovej žiadosti o udelenie azylu ako neprípustnej, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v oprávnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie azylu ako neprípustnej skutočnosťou, že pred príchodom na územie Slovenskej republiky sa navrhovateľ podľa vlastného vyjadrenia ako aj predložených dôkazov zdržiaval od 10.10.2010 do 31.12.2012 v Českej republike, ktorá je zodpovedná za posúdenie jeho žiadosti o azyl a a ktorá dňa 22.01.2013 písomne akceptovala jeho prevzatie v súlade s čl. 10 ods. 2 Dublinského nariadenia a súhlasila s jeho odovzdaním na svoje územie. Odporca preto v zmysle čl. 19 ods. 1 Dublinského nariadenia zamietol jeho žiadosť o azyl podľa § 11 ods. 1 písm. c/ zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa (podanie vysvetlenia dňa 23.06.2012, vyhlásenie navrhovateľa zo dňa 24.06.2012 o žiadosti o udelenie azylu, dotazník žiadateľa o azyl zo dňa 9.7.2012) a písomnou korešpondenciou s oddelením Dublinského strediska v Českej republike.

Navrhovateľ požiadal o azyl z dôvodu vyhrážok od členov teroristickej skupiny. Keď bol na vojenskej službe v krajine pôvodu, jeho povinnosťou bolo hľadať teroristické skupiny, ktoré sa schovávali v horách. Vyhrážky pochádzali od členov skupiny, ktorá nemala žiadne názov. Vyhrážali sa aj jeho rodine, od kedy odišiel (v roku 2007), rodina je už v bezpečí. Uviedol, že na Slovensku má priateľku, cíti sa tu dobre a Slovensko je jediná krajina, kde požiadal o azyl. V dotazníku uviedol, že z Alžírsk sa odsťahoval do Tuniska v roku 2007, kde zostal týždeň, pokračoval do Líbye, kde zostal 8 mesiacov, dostal tam turecké víza, cestoval do Istanbulu, kde bol 4 mesiace, pracoval v reštaurácii. V Turecku si vybavil turistické víza na jeden mesiac do Francúzska. V Paríži bol 4 mesiace, potom sa dostal do Talianska a odtiaľ do Maďarska (v apríli 2010). Bol zadržaný 6 mesiacov, vyhostený, tak cestoval vlakom do Prahy. V Českej republike sa zdržiaval od 10.10.2010 do 31.12.2012, kde tri mesiace pracoval v obchode, predával suveníry pre turistov, 2 mesiace pracoval v pizzerii a celkovo 14,5 mesiaca v tlačiarenských firmách.

Ako vyplynulo z administratívneho spisu, preverení odňatých daktyloskopických odtlačkov prstov nebola zistená žiadna zhoda.

Dňa 10.07.2012 bolo v prípade navrhovateľa zahájené konanie o prevzatie zodpovednosti podľa dublinského nariadenia, v rámci ktorého odporca kontaktoval Odbor azylovej a migračnej politiky Ministerstva vnútra Českej republiky so žiadosťou o prevzatie menovaného.

Žiadosť o prevzatie navrhovateľa bola zaslaná podľa článku 10 ods. 2 dublinského nariadenia, podľa ktorého žiadateľ o udelenie azylu - ktorý vstúpil na územia členských štátov protiprávne, alebo okolnosti vstupu, ktorého nie je možné zistiť - v čase podania žiadosti už predtým nepretržite žil po dobu najmenej piatich mesiacov v členskom štáte, za posúdenie žiadosti o azyl je zodpovedný tento štát.

Česká republika dňa 22.01.2013 písomne akceptovala prevzatie navrhovateľa podľa článku 10 ods. 2 dublinského nariadenia a súhlasila s jeho odovzdaním na svoje územie.

Ako vyplynulo z obsahu spisu ako aj z odôvodnenia rozhodnutia odporcu, tento sa zaoberal aj posúdením možnosti prevziať zodpovednosť za posúdenie žiadosti navrhovateľa o azyl v zmysle čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia, po posúdení všetkých skutočností však nepovažoval za relevantné uplatniť článok 3 ods. 2 dublinského nariadenia v prípade navrhovateľa.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver, že štátom príslušným na posúdenie žiadosti navrhovateľa je Česká republika a je teda potrebné navrhovateľovu žiadosť o udelenie azylu zamietnuť ako neprípustnú podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle.

Keď teda odporca dospel k záveru, že došlo k naplneniu § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle a takýto záver nachádza oporu aj vo výsledkoch vykonaného dokazovania, krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie z týchto dôvodov za zákonné a toto rozhodnutie potvrdil.

Krajský súd sa podrobne zaoberal námietkami obsiahnutými v opravnom prostriedku, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady.

Navrhovateľ v odvolaní proti rozsudku krajského súdu namietal, že odporca v konaní nerešpektoval základný cieľ a účel Nariadenia, čím neumožnil zachovanie jednotnosti rodiny navrhovateľa a zlúčenie rodinných príslušníkov a že krajský súd túto jeho námietku nesprávne vyhodnotil.

Predmetná námietka nebola ani podľa odvolacieho súdu spôsobilá spochybniť zákonnosť rozhodnutia odporcu a teda ani vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Podľa § 250i ods. 1 vety prvej OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia.

Odporca vydal napadnuté rozhodnutie 27.03.2013, pričom navrhovateľ podľa predloženej kópie sobášneho listu uzatvoril manželstvo (so slovenskou štátnou občiankou) dňa 06.04.2013, teda po vydaní napadnutého rozhodnutia.

Odporcovi teda nebolo možné vyčítať, že na túto okolnosť pri posudzovaní prípadnej aplikácie čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia neprihliadol.

K aplikácii čl. 3 ods. 2, (Bez ohľadu na ods. 1 môže každý členský štát posúdiť žiadosť o azyl, ktorú mu podal štátny príslušník tretej krajiny, dokonca aj keď mu podľa kritérií stanovených v tomto nariadení neprislúcha zodpovednosť za takéto posúdenie. V takomto prípade sa tento členský štát stane zodpovedným členským štátom v zmysle tohto nariadenia a prevezme záväzky súvisiace s takouto zodpovednosťou. Keď to je potrebné, informuje predtým zodpovedný členský štát, členský štát, ktorý vedie konanie na určenie zodpovedného členského štátu alebo členský štát, ktorý bol dožiadaný, aby prevzal žiadateľa, alebo ho vrátil) odvolací súd dodáva, že jeho aplikácia správnym orgánom je výsledkom správneho uváženia správneho orgánu.

Správne uváženie (diskrečná právomoc správneho súdnictva) je svojou podstatou možnosťou správneho orgánu vybrať pri rozhodovaní jedno z viacerých dovolených riešení.

Podľa § 245 ods. 2 O.s.p. pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Súadne preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu nie je teda v týchto prípadoch vylúčené, ale je podstatne obmedzené pretože sa môže týkať iba toho, či rozhodnutie správneho orgánu nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. V takých prípadoch je súd oprávnený preskúmať len to, či došlo k výberu z dovolených možností, ale výber sám zásadne prieskumu nepodlieha a preskúmanie sa vykoná iba podľa kritérií, ktoré pre správne uváženie uvádza zákon.

Pokiaľ teda odporca v čase rozhodovania o vôli navrhovateľa uzavrieť manželstvo s občiankou SR nevedel, pretože ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu navrhovateľ v priebehu správneho konania takúto okolnosť ani netvrdil, nebolo mu možné vyčítať, že nerešpektoval jeho rodinný a súkromný život pri úvahe o prípadnej aplikácii čl. 3 ods. 2 Dublinského nariadenia.

Z tohto pohľadu jeho odvolaciu námietku, že odporca nerešpektoval základný cieľ a účel Nariadenia, čím neumožnil zachovanie jednotnosti rodiny navrhovateľa a zlúčenie rodinných príslušníkov považoval odvolací súd za nedôvodnú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje so skutkovými aj právnymi závermi krajského súdu, ktoré vo svojom rozhodnutí odôvodnil, z čoho vyvodil svoj záver zhodný so záverom odporcu o tom, že na posúdenie navrhovateľovej žiadosti o udelenie azylu je podľa kritérií uvedených v Dublinskom nariadení príslušným členským štátom Česká republika, na základe čoho bola navrhovateľova žiadosť zamietnutá ako neprípustná podľa § 11 ods. 1 písm. c) zákona o azyle.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd

vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.